

๕๑



เสียดายโอกาส

เมื่อก่อนในโลกนี้ เราเคยเป็นเจ้าของในทีใด ย่อมไม่ได้
เป็นเจ้าของในที่นี้อีก นรชนรู้โทษอันเกิดจากความถือตัวแล้ว
ละความเมาในความเป็นใหญ่ได้แล้ว พึงไปสู่สวรรค์



เสียดายโอกาส

๕๒๔

ในสมรภูมिरบ หากทหารอยู่ในหลุมหลบภัย ย่อมปลอดภัยจากอาวุธร้ายของศัตรู ในสมรภูมิชีวิตก็เช่นเดียวกัน ผู้มีใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ย่อมปลอดภัยจากทุกข์ทั้งปวง ทหารอยู่ในสมรภูมिरบ ย่อมต้องระวังมิให้ตกเป็นเป้าสายตาของศัตรู จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอำพรางตัวหลบซ่อนให้ดี และเพื่อจับทิศทางการเคลื่อนไหวของศัตรูผู้รุกราน ศูนย์กลางกายเปรียบเสมือนหลุมหลบภัยของใจ ที่จะคอยป้องกันภัยจากปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้น เมื่อใดที่ใจของเราหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ถูกส่วน เมื่อนั้นกระแสแห่งความสุข ความชุ่มเย็นภายในจะหล่อเลี้ยงใจให้มีความสุขสดชื่นเบิกบาน ความสว่างไสวย่อมจะบังเกิดขึ้น จนทำให้มองเห็นหนทางที่จะดำเนินไปข้างหน้าได้อย่างปลอดภัยและมีชัยชนะ

มีวาระธรรมภาษิตใน กุมารเปตวัตถุ ความว่า

“เมื่อพระทักขิไณยบุคคลมีอยู่ และไทยธรรมก็มีพร้อม พวกเราไม่อาจทำบุญอันนำความสุขมาให้แม้เพียงเล็กน้อย และไม่สามารถทำตนให้มีความสุขสวัสดิได้ อะโรหนอ จะพึงลามกกว่ากามคุณนั้น พวกเราจุติจากราชสกุลแล้ว ไปบังเกิดในเปตวิสัย พรั่งพร้อมไปด้วยความทิวและกระหายเมื่อก่อนในโลกนี้ เราเคยเป็นเจ้าของในที่ใด ย่อมไม่ได้เป็นเจ้าของ



เสียดายโอกาส

๕๒๕

**ในที่นี้อีก นรชนรู้โทษอันเกิดจากความถือตัวแล้ว ละความเมา
ในความเป็นใหญ่ได้แล้ว พึงไปสู่สวรรค์”**

หลายครั้งที่เราเกิดความรู้สึกเสียดาย และไม่พึงพอใจกับชีวิตที่ผ่านมาว่าไม่น่าเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ ถ้าย้อนชีวิตได้ เราจะไม่ทำเช่นนั้นอีกเด็ดขาด จะทำตัวให้ดี ตั้งใจเล่าเรียนหนังสือ ตั้งใจทำงาน หรือจะทำหน้าที่ดูแลพ่อแม่ไม่ให้ขาดตกบกพร่องที่ผ่านมา ยังไม่ได้เลี้ยงดูท่าน เพราะมัวสาละวันอยู่กับการทำมาหากิน เป็นต้น แต่ตอนนี้ก็สายเกินไปแล้ว ได้แต่โศกเศร้า เสียใจกับอดีตที่ผ่านมา

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ท่านกล่าวไว้เป็นสุภาษิตสอนใจว่า “พายุเกิดนะพายุพา ตลาคจะวาย สายบัวจะเน่า” หมายถึงจะทำอะไรก็ให้รีบทำ อย่าชักช้าลังเลใจ ต้องทุ่มเททำในสิ่งที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่เดิมนี่ หากหมดเวลาหมดโอกาสแล้ว ก็เหมือนตลาคจะวาย คือหมดเวลาค้าขาย คนซื้อก็หาย สินค้าก็หมด สินค้าคุณภาพดีๆ ซึ่งเป็นที่ต้องการก็มีคนมาซื้อไปหมดแล้ว สายบัวจะเน่า คือเอามาใช้ประโยชน์ไม่ได้จำเป็นต้องทิ้งไป เพราะเหลือแต่ของที่มีคุณภาพต่ำ เป็นสิ่งที่คนอื่นไม่อยากได้แล้ว

แต่นั้นนับว่า ยังเป็นอดีตของภพชาติปัจจุบัน ซึ่งยังไม่



เสียดายโอกาส

๕๒๖

สายเกินไปสำหรับการเริ่มต้นใหม่ในการทำความคิด เพราะตราบใด
ที่เรายังมีลมหายใจ มีกำลังใจ มีสติปัญญาและมีศรัทธาพร้อมที่
จะกลับตัวกลับใจใหม่ หักดิบเพื่อให้ได้ชีวิตที่สดใสกว่าเดิม
ถือว่ายังไม่สายเกินไป แต่เมื่อไรที่เราละจากโลกนี้ คำว่า เสียดาย
และสายเกินไปจะบังเกิดขึ้น ชนิดที่แก้ไขไม่ได้จริงๆ ภาษาพระ
เรียกว่า เป็นอเทกัจฉา คือ จะไปแก้ไขหรือย้อนอดีตให้กลับมา
เกิดเป็นมนุษย์ เพื่อเริ่มต้นทำความคิดใหม่ หรือจะไปต่อรองกับ
พญายมราช หรือขอให้นายนิรบาลลดหย่อนผ่อนโทษให้ ก็ไม่
ได้ทั้งสิ้น เพราะตอนนั้น ต้องไปชดใช้กรรมที่ได้ทำไว้เมื่อครั้งที่
ยังเป็นมนุษย์เท่านั้น การทำทาน รักษาศีล หรือนั่งสมาธิเจริญ
ภาวนา ต้องเร่งรีบทำในช่วงที่ยังเป็นมนุษย์นี้แหละ

*ตั้งเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาลของผู้ที่ต้องใช้คำว่า
สายเกินไปเสียแล้ว เรื่องมีอยู่ว่า ในกรุงสาวัตถี พระเจ้าโกศลมี
พระราชโอรส ๒ พระองค์ ทั้งสองกำลังอยู่ในวัยหนุ่ม แต่เนื่องจาก
ประมาทมัวเมาในความเป็นหนุ่ม และไม่มีกัลยาณมิตรคอย
ชี้แนะหนทางที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิต อีกทั้งไม่ใช้โอกาสที่ได้
เกิดในราชตระกูลให้เกิดประโยชน์ กลับใช้ให้เกิดโทษแก่ตัวเอง คือ
ทำกรรมโดยคบหาภรรยาของผู้อื่น ผิดศีลข้อ ๓ และข้อ ๕



เสียดายโอกาส

๕๒๓

เป็นอาจิณ ตลอดชีวิตไม่ได้ทำบุญกุศลใดๆ ไว้ เมื่อละจากโลกนี้
จึงไปบังเกิดเป็นเปรตที่หลังคูนอกเมืองสาวัตถี

ในเปตโลกนั้น พวกเปรตจะอยู่กันเป็นกลุ่มๆ มีความ
เดือดร้อน หิวกระหายเป็นปกติ บางพวกหิวน้ำ ก็วิ่งเข้าไปใกล้
แม่น้ำ ครั้นไปถึงแม่น้ำก็กลับกลายเป็นความว่างเปล่า เมื่อเวลา
ร้อนอยากเข้าไปสู่ร่มไม้ ร่มไม้ก็กลับกลายเป็นแดดแผดเผา
เปรตตัวไหนมีกรรมมากก็จะถูกไฟแผดเผาตลอดเวลา ถ้าบาปน้อย
ก็จะถูกความหิวกระหายคุกคามตลอดเวลา จะพากันเดินไปตาม
สถานที่ต่างๆ เพื่อหาอาหารแต่ก็ไม่ได้กินอิ่ม เมื่อมีความหิวโหย
อดโรยมากขึ้น ต่างพากันล้มลงบนพื้นดิน บ้างล้มนอนหงาย
บ้างล้มคว่ำ ดิ้นรนไปมาและสลบอยู่ที่พื้นดิน มีความทุกข์
ทรมานแสนสาหัส

ครั้นตกลางคีน เปรตเหล่านี้จะรำพันด้วยเสียงอันน่า
สะพรึงกลัว ชาวเมืองที่อยู่นอกเมืองได้ยินเสียงนั้น พากันสะดุ้ง
หวาดกลัว ต่างคิดหาวิธีที่จะให้เสียงนี้หายไป ด้วยการถวาย
มหาทานแด่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขที่วัดพระเชตะวัน
พลากราบทูลเรื่องราวอันน่าสะพรึงกลัวที่เกิดขึ้นในยามราตรี

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนอุบาสกและอุบาสิกา
ทั้งหลาย ท่านอย่าได้หวั่นวิตกในเสียงนั้นเลย เสียงที่น่าหวาด-



เสียดายโอกาส

๕๒๘

กลัวนั้น ไม่อาจทำอันตรายพวกท่านได้ เพียงแต่เปรตเหล่านี้ต้องการสื่อสารให้พวกท่านรู้เรื่องเท่านั้นเอง มีเปรต ๒ ตน ประกาศโทษของตนว่า

เมื่อพระทักขิไณยบุคคลมีอยู่เป็นอันมาก และไทยธรรมที่จะน้อมเข้าไปตั้งไว้ก็มีอยู่ พวกเราไม่ได้ทำบุญแม้เพียงเล็กน้อยที่จะนำพาความสุขมาให้ และไม่อาจทำตนให้มีความสุขได้ อะไรจะพึงลามกกว่าการหลงใหลในเบญจกามคุณนั้นเป็นไม่มี พวกเราจุติจากราชสกุลแล้ว ไปบังเกิดในเปตวิสัย พรั่งพร้อมด้วยความหิวและกระหาย

เมื่อก่อนในโลกนี้ พวกเราเคยเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติมากมายในที่ใด เมื่อละมนุษยโลกแล้วก็ไม่ได้เป็นเจ้าของในที่นั้นอีกต่อไป พวกเปรตทั้งหลายบังเกิดขึ้นแล้วกลับเสื่อมลง ย่อมตายเพราะความหิวและกระหาย นรชนรู้โทษอันเกิดด้วยอำนาจความถือตัวว่า เป็นใหญ่อย่างนี้แล้ว ละความมัวเมาในความเป็นใหญ่ได้แล้ว พึงไปสู่สวรรค์ เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงสวรรค์”

ครั้นพระบรมศาสดาตรัสบุพกรรมของเปรตเหล่านั้นแล้ว ทรงชี้อานิสงส์ในการถวายนานว่า “ลัปนุรุษยอมให้ทาน คือ ข้าวและน้ำที่สะอาด ประณีต ตามกาลสมควรเนื่องนิจในผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ผู้เป็นบุญเขต บริจาคทานมากแล้ว



เสียดายโอกาส

๕๒๕

ก็ไม่รู้เสียดาย ท่านผู้มีปัญญาเห็นแจ้ง ย่อมสรรเสริญทานที่
สัปปุรุษให้แล้วเช่นนี้ บัณฑิตผู้มีศรัทธา มีใจอันสละแล้ว บริจาค
ทาน ย่อมเข้าถึงโลกอันไม่มีความเบียดเบียน นำแต่ความสุขมา
ให้” จากนั้น ทรงแนะนำให้อุทิศทานที่มหาชนได้ถวายนั้นแก่
พวกเปรต และทรงแสดงธรรมที่เหมาะสมแก่อัธยาศัยของพุทธ-
บริษัทผู้มาประชุมกัน ทำให้มหาชนเกิดความไม่ประมาท ได้
ตั้งใจสั่งสมบุญอย่างเต็มที่

จะเห็นได้ว่า ความประมาทมีวเฒาในลาภ ยศ สรรเสริญ
เป็นภัยใหญ่หลวง มีทรัพย์แล้วต้องใช้ทรัพย์ให้เป็น ถ้าใช้ไม่เป็น
สมบัตินั้นย่อมนำพาความวิบัติมาให้ จากที่ได้รูปสมบัติเหมาะสม
ต่อการสร้างความคิด ก็กลายเป็นรูปกายที่วิบัติไป คือ ได้อัตภาพ
ของเปรต อสุรกาย หรือสัตว์เดียรัจฉาน คุณสมบัติที่จะคิด พูด
หรือทำเรื่องดี ๆ ก็ไม่มีอีกแล้ว ดังเรื่องเปรตที่หลวงพ่อนำมาเล่า
นี้ ถึงแม้ว่าจะพ้นจากทุกข์มาก และอยากมาเป็นมนุษย์
เหลือเกิน เพราะเขารู้แล้วว่า เป็นมนุษย์ได้อย่างไร แต่ก็สายเกิน
ไปแล้ว เพราะฉะนั้นต้องรักษาศีลให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ถ้าเรา
รักษาศีล ศีลจะรักษาเราให้ร่มเย็นขำซาดี อย่าให้คำว่า เสียดาย
หรือสายเกินไป เกิดขึ้นกับเรา และหมั่นนั่งธรรมะทุกวัน ให้ใจใสๆ
จะได้มีพระรัตนตรัยเป็นสรณะ ละโลกไปแล้ว ย่อมมีสุคติ-
โลกสวรรค์เป็นที่ไปกันทุกคน